

zich om;forsch.) Wat wil je? (*het mes bespeurend.*) Heb je 't op mij gemunt? (*hem met zijn stok den hoed van het hoofd slaande en dan een stap naderend*) Ik ben niet bang . . . Durf dat ook zeggen, Willem Evertsz., eens opperstuurman van de Omlandia!

EVERT.

(*eerst met neergeslagen oogen, maar eindelijk den Admiraal aanziende.*) Ja, ik ben eenmaal bang geweest en toen . . .

DE RUITER.

. . . eerloos verklaard en onbekwaam den lande ooit meer te dienen.

EVERT.

Wel bedankt voor de herinnering! (*met verbeterden woede.*) Ja, zoo luidde het vonnis, dat me naar omlaag schopte . . . (*prevelend*) Ik heb nu niets meer te verliezen . . . (*hij klemt zijn mes vaster in de vuist.*)

DE RUITER.

(*rustig*) Wat is er van je geworden?

EVERT.

Weer bedankt, maar nu voor de hartelijke belangstelling! . . . Wat er van me werd? Daar staat mijn kruiwagen en die wordt voortgeduwd door een stillen verklikker van den Schout van Vlissingen.

DE RUITER.

Schaam je!

EVERT.

En dat is nu al acht maanden! Maar die acht maanden duurden me zoo lang niet als de laatste vier dagen . . . die me gek maken . . . razend! (*kortjan schuift heen en weer in de vuist.*) De hoogste heerlijkheid staat nu tegenover de vuilste gemeenheid . . .! Heeft die heerlijkheid niet nóg een trap voor me?

DE RUITER.

(*kalm.*) Als je op de vloot was geweest, hadden die vier dagen je minder lang gevallen!

EVERT.

Wat? . . . (*levendig*) Ja, ja.

DE RUITER.

. . . want dan zou je je eer weerom gehaald hebben . . .

EVERT.

Ja . . . ja . . . Admiraal! (*laat kortjan vallen.*)

DE RUITER.

Dát mag ik hooren.

EVERT.

(*smeevend*). Admiraal . . . U . . . gelooft U . . .?